

Hồi 01

Vạn Đới Huyền Sâm

Trên cánh đồng hoang mênh mông tuyết trắng chỉ có duy nhất một ngôi nhà gỗ, bốn bề một màu trắng xóa. Tuyết đã ngừng rơi nhưng mây đen vẫn còn dày đặc, gió lạnh thấu xương, trận cuồng phong đang thổi tung những đống tuyết ở trên mặt đất, những bông hoa tuyết như những sợi bông đang bay lượn khắp trời. Trong ánh sáng mờ mờ của tuyết trắng, một già một trẻ đang chấp kiếm liễu đấu với nhau, bóng kiếm và ánh đao, trông khí thế thật kinh người.

Lão già thối lui ra sau hai bước, thu lại kiếm, hất chòm râu bạc qua một bên, mặt lạnh như tiền nói với chàng thanh niên:

- Đáng tiếc là ta đã đâm trúng cánh tay người.
- Không dễ dàng vậy đâu, người mất đi cánh tay có lẽ là lão đó! Chàng thanh niên lạnh lùng trả lời. Chiêu số Dựng Hoa Vạn Cơ của lão đã bị ta phá giải, hôm nay ta phải đoạt tính mạng của lão. Xem chiêu đây!

Lời nói chưa dứt, thanh kiếm của chàng thanh niên liền đâm vào hông trái của lão nhanh như cắt. Lão già cũng nhanh nhẹn vung kiếm lên đâm thẳng vào đường kiếm của chàng.

Choang một tiếng vang lên giòn giã, hai người bay ra khoảng cách cũng hơn một trượng, chống kiếm nhìn nhau, đứng sừng sững như cùng hóa thạch.

Lúc này mới thấy được chân dung của lão già, đó là ông lão tuổi đã tám chục hơn, ánh mắt mạnh mẽ, không giận dữ nhưng lại có uy lực, sắc mặt hồng hào, mũi thẳng miệng vuông, chòm râu bạc phất phơ trước ngực, thân thể như thép, xương cốt như đồng, thế lấn át người.

Đối diện với lão là chàng thanh niên, với đôi vai rộng, thân cao ngoài tám thước, tấm áo chèn bằng vải thô mà chàng đang mặc dường như không che lấp được da thịt trên con người chàng đang đột ngột bùng bùng dữ dội, mái tóc dài đen bóng được búi lên trên đỉnh đầu, dưới đôi mày dài kéo gần đến tận mang tai là cặp thần quang chiếu thẳng ra ngoài, sống mũi thẳng, hàm răng trắng ngà, môi đỏ như son, khuôn mặt vuông tròn, sắc mặt màu cổ đồng lấp lánh chiếu sáng, nó chứng minh rằng gân cốt của chàng đã được luyện trong phong sương gió tuyết.

Thật là một hảo nam tử anh tuấn hùng tráng, quả thật nhìn chàng giống như một con mãnh hổ.

Giây lát sau, lão già nói với giọng lạnh như băng:

- Chiêu này người đã phá giải được rất tốt, nhưng mất đi sự linh hoạt khéo léo, mũi kiếm chỉ cần hốt ra ngoài, nhất định dưới hông trái của ta sẽ mở một đường máu như máng xối.

- Hừ, chiêu kiếm của ta tuy không chế ngự được cái mạng của lão, nhưng ta cũng không thèm nghe theo khẩu quyết đó. Chàng thanh niên dùng một giọng nói lãnh đạm trả lời.

- Hừ! Đồ ngu! Người sai rồi. Phàm lúc giao đấu phải hư hư thật thật, hư thật có đủ cả, chân chân giả giả, chân giả biến đổi thất thường, mới có thể mê hoặc đối phương, chờ dịp thủ thắng, ghi nhớ kỹ! Người không sửa đổi không được!

Chàng thanh niên cảm thấy vô cùng xấu hổ, lặng lẽ gật đầu, không lên tiếng gì cả.

- Ra chiêu đi! Lão trầm giọng quát, đột ngột vùng kiếm đâm tới.

Chàng thanh niên quát trầm một tiếng, lảng tránh nhất kiếm đang đâm bổ tới và tức tốc phản công, thoáng chốc hàng vạn kiếm hình bay vút lên, khó mà phân biệt của người nào, bóng người mơ hồ không rõ ràng, trong cơn giá lạnh những bông hoa tuyết đang bay tung, lại một trận ác chiến quyết liệt.

Sau thời gian chừng uống cạn tuần trà, bóng người lại tách ra, họ chống kiếm nhìn nhau.

Lão già thốt lên từng tiếng:

- Kiếm thuật của người đã khá lắm, không uống mười tám năm tâm lực của ta. Tuy hôm nay người đã đấu được ngang ngửa với ta, kể vị được địa vị của ta, nhưng vẫn chưa được coi là đối thủ trong võ lâm, khó mà tung hoành trong thiên hạ được.

Chàng thanh niên lạnh lùng nói:

- Chừng nào thì lão mới cho ta xuống núi trở về Trung Nguyên?

- Không được! Người phải thắng được ta mới có thể rời thâm sơn này, nếu không người chỉ có chôn xương ở đây!

Chàng thanh niên lộ vẻ oán độc cất tiếng:

- Lão rốt cuộc cố ý như thế sao? Đem ta đến chỗ khổ ho cò gáy này, ngược đãi ta mười tám năm trời. Nói cho lão biết, nếu lão không đem thân thế của ta nói rõ cho ta

biết, cũng có một ngày lão sẽ bị ta đập nát xương thành tro bụi. Mỗi hận này ta sẽ không bao giờ buông tha!

Lão già cười nhạt:

- Dù cho người hận ta đến xương tủy, ta phải bắt người luyện tới bậc tuyệt học, ta sẽ giày vò người để làm tiêu khiển cho ta. Đi! Đến giờ phải luyện nội công rồi!

Chàng thanh niên tỏ vẻ phản đối:

- Không! Hôm nay ta phải xuống núi!

- Tiểu tử thôi! Đừng có mơ tưởng, còn sớm lắm!

- Đem lại đây! Chàng thanh niên duỗi tay ra, nghiêm giọng nói.

- Người cần gì?

- Thuốc giải. Lão có chịu đưa ra hay không? Chàng hỏi.

- Hừ! Người nằm mơ à? Lão già cười lạnh lùng trả lời.

Chàng thanh niên gằn giọng:

- Lão quỷ à, lão là mặt trời sắp lặn, ta như mặt trời mới mọc, nếu lão khôn hồn hãy đưa thuốc giải mau!

- Người dám loạn ngôn! Đồ súc sinh! Người tuy còn trẻ có sức mạnh lại thông minh tuyệt luân, nhưng dưới Tử Tịch Tiềm Năng khí công của ta thì người không dễ gặp may đâu. Không tin, người thử xem.

Lão chưa dứt lời, chàng thanh niên đã quát lớn một tiếng, vung kiếm lên, đâm bổ vào lão.

Lão vẫn thản nhiên cười, thanh kiếm vung ra nhẹ nhàng hóa giải chiêu thức của chàng.

Chàng thanh niên vẻ mặt vô cùng chán nản, đã bao lần rồi chàng đều bị thất thủ dưới tay lão. Trong mắt lão, chàng chỉ là một đứa trẻ con.

- Vô đi thôi! Lão chỉ tay về phía ngôi nhà gỗ.

Hai người quay nhìn nhau rồi cùng đi về ngôi nhà gỗ.

Đó là ngôi nhà lợp cỏ được dựng bằng những thanh gỗ rất to, chia thành hai gian trong và ngoài, trong gian ngoài ngay trung đường là một giá sách, bày trên dưới một trăm bộ kinh tịch, tam kinh ngũ điển, lung linh đến ngợp mắt. Trước giá sách là một thư án. Ở bên phải của gian phòng là một cái bồ đoàn được dệt bằng cỏ Lan Vĩ. Lão già chễm chệ ngồi ngay ở trên ấy.

Lão già nhìn chàng trừng mắt nói:

- Nhớ đấy! Bất cứ lúc nào người cũng cần phải cẩn thận lưu ý, có lẽ ý định giết người của ta sẽ đột ngột xuất hiện, bất cứ lúc nào ta cũng có thể đoạt tính mạng của người!

- Hừ! Chàng lạnh lùng trả lời. "Ta sẽ sẵn sàng đợi bất cứ lúc nào, sẵn sàng đón nhận ý định giết người đó hiện ra, lão cứ hãy phóng tay đi. Hoặc chết hoặc sống, ta cũng đỡ bị lão dẫn vật ở nơi này!"

Chàng nói xong, lấy ra một bình ngọc cổ từ trên giá sách, đổ đầy vào ly chất nước lỏng màu vàng nhạt, quay lại nói với lão:

- Chất mẫn tính "Hổ tử" ở trong bình sắp hết rồi đây, ta uống nhiều một chút chắc cũng không có gì quá đáng.

- Người uống nhiều hay ít, không liên quan gì đến ta. Nhưng người nên nhớ ta không để người chết dễ dàng như vậy đâu!

Chàng thanh niên uống một hơi, xong đến ngồi xuống trước một bồ đoàn khác, nhắm mắt lại, chàng thở ra một hơi dài rồi vận khí hành công luôn. Giây lát sau, trên mình chàng bốc lên những trận hơi mù nhẹ nhàng vượt lên cao, chàng đã hoàn toàn đắm mình vào việc luyện công. Lão già đứng dậy đi đến thư án, lấy ra một hồ lô rượu, lão bắt đầu uống ừng ực, mùi thơm của rượu tỏa ra khắp phòng. Lão vừa uống rượu, vừa ngâm thơ:

Nhật mộ hương quan hà xứ thị

Yên ba sơn thượng sử nhân sầu...

(Quê hương khuất bóng hoàng hôn

Núi cao sương tỏa cho buồn lòng ai...)

Giọng ngâm vừa trầm hùng, vừa thống thiết. Nửa giờ sau, chàng thanh niên hành công đã hoàn tất, đang từ từ mở to đôi mắt đứng dậy, thân hình chưa đứng vững thì đột nhiên chàng bị một ngụm rượu bắn trúng sau hậu tâm, chàng hơi lão đảo sắp té, cố lấy lại thăng bằng thật nhanh, quay ra sau ngay lập tức, nhưng không kịp nữa rồi, vừa quay mình qua thì một ngụm rượu thứ hai đã bắn trúng vào ngay vai trái. Kinh lực của ngụm rượu mạnh như những đợt thủy triều, thế là chàng té nhào xuống đất.

Lão già lạnh lùng nói:

- Đồ vô dụng! Nhớ đấy nhé! Lúc nào cũng phải coi chừng!

- Hừ! Ta nhớ rồi. Chàng trả lời với giọng điệu vô cùng căm tức.

Lão già lấy ra một quyển sách, ném thẳng vào mặt chàng nói:

- Đây là cuốn Thái Công Âm Phù, đọc rất có ích, chiều nay người phải đọc thuộc cho ta, nếu có chỗ nào vướng mắc, thì hãy suy nghĩ trước, rồi sau hãy hỏi.

Chàng đón quyển sách mà người hơi rung động, quyển sách được lão già ném ra với một lực đạo không nhỏ, chàng tự nhủ ta phải nhất nhất để ý hành động của lão ta bất cứ lúc nào.

oOo

Trên miền hoang dã bị tuyết phủ trắng xóa này, ngoài ngôi nhà gỗ còn có chút sinh khí, bốn bề đều là một màu trắng xóa. Ngôi nhà nằm hơi chênh lên chân núi, nhìn xuống ở phía tây nam là một bình nguyên rộng mênh mông, xa xa thấp thoáng những dãy núi lấp lánh ánh bạc.

Thu đi, đông lại, lại một mùa tuyết bay lả tả. Hôm nay, một già, một trẻ đang liều đánh với nhau hơn nửa giờ rồi, trong thời gian nghỉ, lão già dùng thanh kiếm chỉ về đỉnh núi ở phía đông bắc, trầm giọng nói từ từ:

- Người xem kìa, đó chính là nơi thâm sơn Huyền Băng Phong.
- Ta đã biết rồi. Chàng trả lời với giọng điệu hần học.

Lão già nói tiếp:

- Trước mắt là băng tuyết đã lấp kín đường đi, trên Huyền Băng Phong không phải bất cứ sinh vật nào cũng sống được. Nhưng, dù sao người cũng bị bắt buộc phải đi lên ấy một chuyến.

- Giả tử ta không đi thì sao?
- Không đi không được! Đừng quên là mạng sống của người nằm trong tay ta, người không có đất để chống lại đâu.
- Nhưng lão đừng quên rằng, ta sớm muộn gì cũng chế ngự được tánh mạng của lão, ta sẽ đoạt được thuốc giải trong túi của lão.
- Ta cũng tin người có thể làm được như thế, nhưng người đã trễ mất một năm rồi, nếu không thì ta chẳng thúc ép người lên Huyền Băng Phong làm gì.

Mặt mày chàng đột nhiên biến sắc:

- Tại sao?

Thần quang của lão chớp một cái, giọng trở lại bình thường:

- Mười chín năm nay, người đã uống chất thiên hạ kỳ độc “Hổ tử”, đến nay thì chất độc ấy đã ăn sâu vào trong xương cốt của người, Đại La Kim Tiên cũng không có cách nào giải trừ được chất độc ấy, thuốc giải của lão phu không còn hiệu nghiệm.

Chàng nghe xong, từ từ gơ kiếm lên trầm giọng nói:

- Đã như thế này, thì hôm nay ta quyết cùng lão sống chết. Nhưng điều làm ta không hiểu, tại làm sao lão đối đãi ta như thế? Đến lúc này, giữa hai chúng ta phải có kẻ đổ máu, tại sao lão không nói thẳng ra đi?

Lão già không cảnh giới phòng bị gì cả, nói tiếp:

- Cũng có một ngày rồi người sẽ biết, nhưng không phải là lúc này. Người chớ nóng nảy, hãy nghe ta nói đây.

Thanh kiếm của chàng từ từ rơi lỏng, chàng muốn nghe xem lão nói cái gì.

Giọng lão già đều đều:

- Trên thế gian này, duy nhất chỉ có một thứ có thể giải được chất độc trong mình người, đó chính là Vạn Đới Huyền Sâm. Theo lão phu được biết, trên Huyền Băng Phong chỉ có đúng một cây. Nếu người còn tiếc đến mạng sống của mình, muốn biết được thân thế của mình và duyên cớ làm sao lão phu ngược đãi mi trong suốt mười chín năm trường, thì phải hái được nhánh Vạn Đới Huyền Sâm đó.

- Hái cho lão để đổi lấy bí mật của ta ư?

- Không hề có, tìm được Vạn Đới Huyền Sâm rồi, người phải nuốt ngay lập tức.

Trong đôi mắt của chàng chợt hiện lên nét hoang mang, chàng nhìn chăm chú vào lão già, nghi hoặc hỏi:

- Lão làm cho ta không hiểu gì cả, rốt cuộc là nghĩa lý gì? Vạn Đới Huyền Sâm chính là huyền môn thành đạo chi bảo, tại sao lão lại không cần?

- Đừng có hỏi nhiều nữa! Lão già nóng nảy trả lời.

Giây lát sau lão nói tiếp:

- Thứ đó có thể bảo toàn được tánh mạng cho người, lại làm cho công lực của người càng thêm tiến triển, như vậy thì mới xứng là đối thủ trong tám mươi năm tu vi của ta. Nếu không...

- Lý do quá khiên cưỡng, ta không tin đâu.

- Tin hay không là tùy người, bắt đầu từ ngày mai, người phải khởi hành ngay, thời hạn cho người là một tháng, sau một tháng mà không về, chất độc trong người phát tiết ra, người chỉ còn cách chôn xương ở đó

- Còn gì để dặn dò thêm nữa không? Chàng hỏi.

Lão già trầm ngâm im lặng...

oOo

Vào ngày hôm sau, trận gió tuyết bao phủ khắp cả bầu trời, trời đất một màu trắng xóa, gió rét cắt da. Lão già đứng trước ngôi nhà gỗ, nhìn ra xa về hướng đông bắc, sắc thái hết sức đờ đẫn. Chàng thanh niên, vai đeo túi nhỏ, giắt thanh kiếm vào ngang lưng, chàng hết sức thản nhiên khi đứng trước lão.

Lão già đưa cho chàng một gói vải nhỏ, nói:

- Trong đây có ba viên Lục dương đại thừa bổ thiên hoàn, không những có thể chống rét mà còn có thể bồi bổ thân thể. Nên nhớ, ngàn vạn lần khi nào đứng trước mối sinh tử thì mới dùng, đừng nên phung phí những viên linh đơn này.

Trong ánh mắt chàng thanh niên đột nhiên lộ vẻ nghi hoặc. Mười mấy năm nay, lão già ép bức buộc chàng phải luyện công, hơi trể nải một chút thì bị lão đánh đòn, nói với chàng chỉ bằng những lời như dao cắt, dường như bao nhiêu sự thù hận của lão đều trút lên mình chàng. Thế nhưng, trong những lúc thần sắc của lão giận dữ tới mức nghiêm trọng nhất, thì lúc ấy ánh mắt của lão đột ngột lấp lóe sự trù mến yêu thương mãnh liệt. Cái tâm tư mâu thuẫn của lão chàng không hiểu ra làm sao cả. Hôm nay, lão lại dám đem tặng cho chàng Lục dương đại thừa bổ thiên hoàn, là bảo vật trong võ lâm, đây chẳng lẽ là việc làm của người đã ngược đãi chàng mười chín năm nay?

Lão già không đợi cho chàng suy nghĩ, nói tiếp:

- Vì tính mạng của mình, người nên cẩn trọng lấy. Nên nhớ, “kiên nhẫn bất bại, bất khuất bất náo, bất chiến bất hồi”. (Kiên nhẫn không được nản lòng, cố gắng hết sức mình, nếu không thành công thì đừng trở lại) có như vậy thì mới dễ bề thành công. Đi thôi! Ta hy vọng người một tháng sau bình an trở về.

Nói xong, lão từ từ quay mình đi.

Chàng thanh niên nghe xong, trong lòng hơi chấn động, mười chín năm qua chàng chưa hề nghe qua một lời tràn đầy tha thiết và chân thành như thế này, chàng không ngăn được tình cảm đang trào lên, run run giọng nói:

- Lão bá! Tiểu tử đã hiểu rõ, lão một mực vẫn giầu...

- Im ngay.

Lão đột nhiên xoay mình lại, gương mặt hết sức giận dữ, không để cho chàng nói tiếp, lão nói:

- Khi người đã nuốt Vạn Đới Huyền Sâm rồi, công lực lập tức sẽ phát triển ngay, có thể ngang bằng Đệ nhất cao thủ võ lâm, thì người mới đủ sức liều chết với ta được. Ha ha lúc ấy người cũng sẽ biết được tất cả nội tình. Ta có thể báo cho người rằng thân thể của người vô cùng... rất là rõ, ta... ta chính là hung thủ sát hại toàn gia của người. Ta đã nuôi nấng và truyền đạt võ nghệ cho người, nay cho người một cơ hội phục thù công bình, nếu người không có sự trợ giúp của Vạn Đới Huyền Sâm thì uống công vô ích. Mau rút đi mau, rút!

- Lão nói đây là thật hay không? Chàng trai trẻ hỏi một cách kích động.

- Đúng đấy! Không sai một ly! Lão trả lời không một chút ngần ngại.

Chàng thanh niên cắn môi một cái, bỗng nhiên như một tia chớp, thân hình chàng biến mất trong cơn gió tuyết mênh mông.

Lão đợi cho chàng trai đi mất, mới lặng lẽ quay vào. Nơi khóe mắt của lão hai giọt lệ rơi xuống như hai hạt châu, lão lẩm bầm một mình:

- Lão huynh, đệ đã toàn tâm toàn lực tuân theo di chúc của lão huynh, nhưng trong lòng đệ vẫn hết sức đau lòng, vẫn biết lời di ngôn của sư huynh là sai, nhưng đệ không làm theo không được. Ôi! Chúng ta đều sai hết cả rồi!

Không lâu sau, lão khoác lên mình chiếc áo ngắn màu trắng bạc, kiếm vác trên lưng, vai đeo túi, rồi lão đóng cánh cửa lại, xong cũng lao vào cơn gió tuyết đang bao phủ khắp cả bầu trời.

oOo

Huyền Băng Phong là một ngọn núi cách nơi ở của họ khoảng một trăm dặm về hướng đông bắc, bốn bề đều là những quần thể núi liên tiếp nhau, tuyệt nhiên không hề có vết tích của con người hay thú vật nào sinh sống ở đây. Băng tuyết ở nơi ấy đến ngàn

năm sau cũng không tan, rét muốn cắt da. Bất cứ sinh vật nào nếu không có thân thể lạ thường thì không có cách nào sống ở nơi ấy được.

Trong gió tuyết mênh mông, chàng thanh niên một thân một mình xăm xăm tiến về phía trước, thân chàng đập lên băng tuyết trơn như đổ mỡ, đã trèo qua những ngọn núi có hình thù kỳ dị hết sức, chàng vẫn không sờn lòng, quyết tâm thẳng tiến đến Hàn Băng phong.

Mỗi ngày, chàng chỉ leo được nhiều lắm là hai ngọn núi, lúc thì trèo, lúc thì nghỉ, gian khổ vô cùng, nhưng trong thể chất của chàng dường như luôn luôn có một sức mạnh thần kỳ đang cổ vũ chàng. Sức mạnh đó chính là ý chí của chàng và sự giáo dục tàn nhẫn trong mười chín năm qua đã tạo nên như thế.

Phía sau lưng chàng thanh niên chừng năm, sáu dặm, một thân hình trắng như tuyết cũng đang lặng lẽ kèm theo chàng thật sát.

Đã đến Huyền Băng Phong.

Chàng dùng thanh kiếm gỗ bắt đầu đào những nơi tuyết đóng để tìm Vạn Đối Huyền Sâm, tuyết đóng dày, cứng cáp vô cùng, chàng giống như một người thợ đục đá, bắt đầu đào từ hướng nam rồi dần dần di chuyển gần về trung ương cứ từng tấc một như thể gian khổ vô cùng.

Tưởng dễ, nhưng làm như thế chẳng đơn giản chút nào, cứ xem tình hình thì không thể dừng lại lâu được, những lớp tuyết đóng không biết là sâu bao nhiêu, càng đào về phía dưới bao nhiêu thì chàng có cảm giác nó sâu thêm bấy nhiêu, đào đến dưới năm thước, thì cảm thấy như đụng phải lớp sắt thép không bằng.

Ngày đầu tiên, chàng chỉ đào được hai hố lớn sâu hơn hai trượng. Đến tối, thì cơn gió tuyết kéo đến san bằng tất cả. Sáng ra, phát giác biến cố trên chàng như muốn phát điên. Nhưng chàng vẫn chưa thất vọng, lại tiếp tục hì hục đào như điên. Đến ngày thứ hai, mức tiến triển có chậm lại tuy đã dùng hết sức của chàng, nhưng cơn gió tuyết vô tình kia so với chàng lại kiên cường hơn, cứ đào một thước lập tức lại bị lấp một thước, tất cả sự nỗ lực của chàng dường như trôi đi công cốc hết cả rồi.

Cuối cùng, đến ngày thứ ba thì coi như hoàn toàn tuyệt vọng, chàng uể oải buông xuôi cái công việc đào bới ngu xuẩn kia, đến ngồi sau một tảng đá lớn nghỉ mệt. Đã hai ngày một đêm chàng không chớp mắt tí nào.

Trong sự bức bách của cái lạnh, cái đói chàng đã nuốt đi viên thứ nhất Lục dương đại thừa bổ thiên hoàn.

Liên tiếp ba ngày, chàng dùng kiếm gỗ thọc vào những nơi tuyết đóng, nhưng vẫn chưa phát hiện dưới lớp tuyết có vật gì lạ, quả thật tuyết đóng dày quá. Chàng đã uống viên thuốc thứ hai.

Còn lại viên cuối cùng Lục dương đại thừa bổ thiên hoàn, chàng không còn can đảm để uống, nếu uống đi thì cơ hội sinh tồn sẽ không còn.

Chàng ngã lăn ra trên phiến đá, toàn thân lộ vẻ bất lực, chàng than thầm một cách tuyệt vọng:

“Thôi! Kể như xong! Tất cả đã hết rồi! Tìm không được Vạn Đới Huyền Sâm thì làm sao giải được chất độc trong cơ thể, lão quái vật đã hãm hại ta trong sự đau khổ này. Nếu chết ở đây mà không biết gì cả thì thật là trời xanh quá ác độc”.

Đột nhiên, tay của chàng sờ đến một phiến đá lạnh vô cùng, chàng tự nhiên quay lại nhìn không chớp. Bỗng đôi mắt lộ vẻ khác lạ, chàng nhảy lên sung sướng.

Ở đây, trong khe đá hẹp có một cái cuống rất nhỏ bằng cỡ sợi râu cong vòng vào như lò xo, màu sắc của nó y hệt như băng tuyết, nếu không lưu tâm để ý kỹ, khó mà có thể phát hiện được. Nó mọc cạnh phiến đá lạnh đến cực kỳ.

Chàng cất tiếng hoan hô, lập tức dùng thanh kiếm ra sức đào, khoảng nửa giờ sau, chàng phát hiện cái cuống ấy nó cắm sâu vào tảng đá to kia.

Ánh bình minh vừa ló dạng, chàng dùng kiếm đào liên tục.

Qua một ngày một đêm, chàng đã đào được một hố sâu, trong khoảnh khắc sức cùng lực kiệt, chàng cảm thấy đôi chân mình run lên một cái, thế là chàng té nhào vào cái hố đen sâu hun hút ở dưới tảng đá.

Một làn hương thơm xông lên đến ngất ngây, đầu của chàng va vào một bụi cây có những chiếc lá to bằng bàn tay, mùi thơm dễ chịu chính là từ những chiếc lá này tỏa ra. Quái lạ! Trong hốc này tối đến nỗi không thấy năm ngón tay đâu cả nhưng lại ấm áp vô cùng, cái lạnh khắc nghiệt dường như bị tiêu tan ở nơi này.

Vừa tỉnh táo đôi chút, chàng dùng đôi tay đào cây thực vật kỳ dị đang tỏa ra làn hương thơm kỳ diệu ấy, chàng nuốt hết tất cả vào bụng, cả ngọn lẫn rễ đều không chừa.

Chàng bật tiếng kêu lên:

- Đúng là Vạn Đới Huyền Sâm rồi, đây đúng là trời xanh có mắt.

Nói đến đây, đột nhiên chàng cảm thấy có một dòng nước ấm ở phía dưới đan điền, trong giây lát nó tỏa ra khắp kỳ kinh bát mạch của toàn thân.

Chàng vội vã trấn tĩnh lại tinh thần, ngồi xuống hành công ngay, khoảnh khắc sau lập tức tâm kinh không còn cảm giác gì nữa, mọi sự lo buồn hết thấy đều tiêu tan. Không biết trải qua bao lâu, đến khi chân khí đột phá được sinh tử huyền quan, toàn thân hoàn toàn thư thái, lúc ấy chân khí đang lưu chuyển trong cơ thể, ngưng tụ lại ở đan điền, rồi chàng từ từ bò ra khỏi hốc sâu ấy.

Bây giờ thì làm cách nào để xuống núi an toàn là một thử thách đối với chàng. Trên thực tế, tuy chàng đã uống được linh dược, nhưng chưa trải qua sự khổ luyện lâu dài, và chưa được mài giũa, cho nên công lực tiến triển chưa được nhiều.

Chàng muốn dùng công lực hiện có của mình để xuống núi nhưng thực tế thì vô năng vi lực. Cuối cùng, chàng quyết tâm mạo hiểm một phen, chàng xé quần áo thành những mảnh nhỏ, nối thành sợi dây dài. Một đầu dây chàng buộc vào phiến đá to chuẩn bị leo xuống, chàng tự nhủ:

“Sinh tử tồn vong là ở lúc này đây! Dây ơi! Người hãy cứu giúp ta!”

Thế là chàng vận khí khinh thân, phóng thẳng xuống ngọn núi ở phía nam, nơi gió mạnh không quét tới được. Sợi dây buộc vào thân chàng không ngớt run lên, may mắn cho chàng là tuyết đã ngừng rơi.

Thoắt một cái, chàng rơi xuống vách đá dựng đứng có độ cao khoảng năm mươi trượng, xoẹt một tiếng, sợi dây bị đứt, thế là chàng té như trái banh lăn lông lốc khoảng gần một trăm trượng, gặp một đụn tuyết cao ngất mới dừng lại được. Lúc này chàng mê man ngất đi.

Ở phía dưới núi, một bóng người trắng như tuyết đang loạng choạng trèo lên, từng bước từng bước đi về phía chàng.

Sắp tới rồi, té ra là lão già, lão bước đi có vẻ khó khăn, hình như cơ thể đang bị trọng thương không bằng, lão leo lên núi hết sức vất vả.

Cuối cùng thì lão cũng đến gần được bên chàng thanh niên, đang nằm xoài ra trên mặt đất, cánh tay lão run run, trầy trật lắm mới đỡ được chàng lên vai, rồi cả hai đi theo con đường cũ đi về phía lưng chừng núi.

Lão bước đi càng lúc càng nặng nề, chân giẫm vào tuyết sâu hơn cả thước, mỗi bước đi càng thêm khó khăn, nhưng lão vẫn cố gắng tiến lên phía trước.

Thế rồi bất ngờ xảy ra, chân trái lão vừa đạp trên mặt tuyết, đột nhiên theo đà trượt về phía trước, thân thể lão bị mất thăng bằng, thế là lão cùng chàng trai trẻ ngã bật ra phía sau.

Hai người một bên trái một bên phải thi nhau lăn lông lốc về phía chân núi hơn trăm trượng mới dừng lại.

Lão già như ngọn đèn đã hết dầu, không còn biết gì nữa. Còn chàng thanh niên nằm cách lão hơn mười trượng về phía bên trái, trên mình vẫn còn buộc sợi dây đeo, thân hình trắng kiện với màu da cổ đồng, lăn đi một hồi chàng dần dần tỉnh lại.

Chàng vật vã đứng dậy, giương mắt nhìn về bốn phía, đột nhiên mắt chàng phát hiện một thân người đang nằm sóng xoài trên mặt tuyết, lại gần xem thì đó là lão. Chàng như muốn run lên.

Khi nhìn thấy vết lăn dài trên núi, chợt hiểu ra, chàng khẽ khàng nhắm mắt lại, lẩm bẩm một mình:

- Lão đã đến cứu ta, tại sao?

Trước lúc lên đường lão đã cho chàng biết, chính lão là hung thủ đã giết hết toàn gia của chàng, tại sao bây giờ lại liệu mình cứu chàng? Không sợ chàng báo thù ư?

Chàng suy nghĩ giây lát, rồi bước đến gần bên lão, chàng không ngần ngại rút ra từ trong mình một gói nhỏ, lấy ra viên cuối cùng Lục dương đại thừa bổ thiên hoàn, nhét vào trong miệng của lão, khớp hàm lão lại để viên thuốc trôi tuột vào yết hầu, xong chàng dùng chưởng lực vỗ nhẹ trên lưng lão để cho khí huyết kinh mạch hoạt động trở lại.

Thần dược vừa rơi xuống bụng, một lúc sau lão từ từ tỉnh dậy, khi nhìn thấy người giúp mình đả thông huyết mạch chính là chàng thanh niên, trong mắt lão như hiện ra tia sáng mừng vui, một tình cảm sâu sắc đang trào dâng trong lòng, giọt lệ nóng hổi tràn đầy trong mắt lão. Lão cố nén sự vui mừng thốt lên:

- Đúng rồi! Ta đã bình an rồi! Nhìn thần sắc của ngươi, nhất định ngươi đã tìm được Vạn Đới Huyền Sâm, ta cung hỷ ngươi.

- Lão thật tâm cung hỷ ta sao? Chàng trai trầm giọng lại nói.

- Đúng đấy! Hãy đỡ ta trở về nhà. Ta đã hai lần bị băng tuyết chôn vùi, nhưng may là ta vẫn chưa chết.

Chàng thanh niên khẽ đỡ lão dậy, rồi chàng hỏi lão:

- Chừng nào thì lão nói cho ta biết được thân thế của ta?

- Hãy về đến nhà rồi ta sẽ nói. Đúng! Ta cũng thật sự muốn nói ra cho ngươi hay, nhưng ngươi cần phải mài luyện hơn nữa để gia tăng kiến thức cao thâm đến mức tuyệt học, như vậy thì mới hoàn thành được di chí của tổ phụ ngươi. Nếu vẫn theo ta, cái lão

đầu vô dụng này, cho dù người có học hết võ nghệ của ta, cũng bất quá như thế mà thôi, vĩnh viễn khó bề trở thành một tay xuất chúng, siêu quần trong võ lâm. Đi thôi!

Chàng thanh niên càng nghĩ càng cảm thấy mơ hồ, chàng vẫn chưa hiểu được hàm ý của lão, nhưng chàng cũng không nói gì thêm, thế là hai người cùng đi về phía nam, không bao lâu sau mất hút trong cơn gió tuyết mịt mù.

- o O o -